

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/98/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512010163
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2512010163.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Daniely Šramelovej a JUDr. Janky Klčovej, v trestnej veci proti obžalovanej Z. C. a spol. pre prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 odsek 1, odsek 3 písm. a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej Z. C. a obžalovanej A. C. proti rozsudku Okresného súdu v Piešťanoch zo dňa 26.03.2014 sp. zn. 2T/28/2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.10.2014 takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec sa vracia okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Piešťanoch uznal obžalované Z. C. a A. C. vinnými z prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 odsek 1, odsek 3 písm. a/ Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť na skutkovom základe, že

dňa 29.novembra 2007, v čase od 15.50 hod. do 16.15 hod. v Českej republike, v meste N., na ulici Z. číslo X, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, pod zámenkou vrátenia preplatku zálohy na vodu vstúpili do bytu B. N., kde využili jej nepozornosť a zo skrine v spálni jej odcudzili finančnú hotovosť 400.000,- Českých korún, čím B. N. spôsobili škodu vo výške 16.663,35 Eur.

Za to súd obžalovanej Z. C. podľa § 194 odsek 3 Trestného zákona, § 37 písm. h/, písmeno m/ Trestného zákona, § 38 odsek 7 Trestného zákona, § 41 odsek 2 Trestného zákona a § 42 odsek 1 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 odsek 2 písm. a/ Trestného zákona súd obžalovanú pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň zrušil výrok o treste u Z. C. v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/109/2009 zo dňa 08.10.2009, právoplatného dňa 08.10.2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom ku zmene, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovanej A. C. podľa § 212 odsek 3 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 odsek 1 písm. a/ Trestného zákona súd obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku súd obe obžalované spoločne a nerozdielne zaviazal uhradiť poškodenej B. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N., Z. XXX/X, Česká republika, škodu vo výške 16.663,35 Eur.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obe obžalované prostredníctvom svojich obhajcov, ktorými sa domáhali zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

V dôvodoch odvolania poukazovali predovšetkým na to, že okresný súd sa pri rozhodovaní o vine obžalovaných nevyvsporiadal dostatočne so všetkými vykonanými dôkazmi. Poukázali predovšetkým na to, že z protokolu o vykonaní rekognície a dokumentácie protokolu o rekognícii bez žiadnych pochybností je zistiteľné, že fotografia A. C. sa nenachádza vo fotoalbumoch č. 3 ani v č. 4 pričom v legende k fotoalbumu č. 3 k fotografii č. 1 na ktorej je neznáma osoba ženského pohlavia je uvedené meno a dátum narodenia Z. C. a v legende fotoalbumu č. 4 k fotografii č. 5 na ktorej je neznáma osoba ženského pohlavia je uvedené meno a dátum narodenia A. C.. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že rekognícia v tejto časti bola vykonaná nezákonne a nemôžu túto považovať za dôkaz, ktorý by mal usvedčovať obžalované zo spáchania trestného činu krádeže, naviac rekognícia vykonaná dňa 23.08.2008 v Olomouci podľa § 160 odsek 4 Trestného poriadku platného v Českej republike je neodkladný a neopakovateľný úkon. V tejto súvislosti obhajca obžalovanej A. C. poukázal na to, že poškodenej B. N. popisala obžalovanú A. C. ako ženu vo veku ako 50-tich rokov, výška 170 cm, vlasy tmavé schované pod baretom pričom dňa 08.10.2012 pred samosudkyňou uviedla, že staršia žena mohla mať 50 rokov, vlasy mala tmavé, hnedé, rozpustené ako tá mladšia žena. Tá staršia žena mala oblečenú asi sukňu a halenu. Dňa 27.11.2011 pred policajkami Českej republiky opísala páchatelky tak, že mohlo ísť o matku s dcérou, staršia žena mohla mať vek okolo 50 rokov, mala čierne vlasy, oblečená bola do plátených čiernych nohavíc. Obžalovaná A. C. však mala v roku 2007 37 rokov a z fotografií neznámej osoby ženského pohlavia, ktorá sa nachádza vo fotoalbumoch č. 3 ani v č. 4 pod č. 1 a č. 5 bezpochyby vyplýva, že tam osoba ženského pohlavia má menej ako 30 rokov pričom je nutné zopakovať, že poškodenej túto opísala ako 50-ročnú. Tiež poukázali na to, že poškodenej B. N. dňa 08.10.2012 pred samosudkyňou Dr. N. D. a za prítomnosti obhajcu uviedla, že policajti jej povedali, že už tie dve ženy boli chytené a že sú zavreté v Prostějove. Bolo to po tej udalosti. Fotografie jej ukazovali policajti v Šternberku, potom už nie. Policajti jej ukázali dve fotky na čo im povedala, že jedna je tá mladšia žena a druhá tá staršia. Poškodenej pani B. N. sa vyjadrovala k výške sumy, ktorá jej mala byť ukradnutá dňa 08.10.2012 pričom uviedla, že v kabelke mala 450 000 korún, čo vie určite, čo môže odprisahať, peniaze asi mesiac pred udalosťou prepočítavala. Pred týmto výsluchom sa vyjadrovala, že mala 400 000 korún českých, ktoré jej mali byť ukradnuté, keď dňa 27.11.2011 uviedla, že túto finančnú hotovosť prepočítavala pred 14-timi dňami. V súvislosti s týmito skutočnosťami preto poukazujú na to, že výpovede poškodenej B. N. je možné jednoznačne konštatovať, že sa líšia v podstatných častiach či už v popise obžalovaných, nakoľko táto dostatočne nepopísala osobu páchatel'a ani páchatel'a bezpečne a spoľahlivo neopoznala. Tiež zdôrazňuje skutočnosť, že neboli dodržané všetky zákonné podmienky vykonania rekognície pretože rekognícia podľa fotografií je možná v prípade, že postup in natura nie je možný napríklad preto, že podozrivá osoba nie je zistená. Z výpovedi poškodenej je však nepochybné, že táto dňa 08.10.2012 pred samosudkyňou uviedla, že policajti jej povedali, že už tie dve ženy chytili a že sú zavreté v Prostějove. Bolo to po tej udalosti. Keďže súd I. stupňa vyhodnotil výpoveď poškodenej ako dôveryhodnú a o jej výpovedi nemal žiadne pochybnosti tak potom sa mal súd zaoberať aj skutočnosťou prečo policajti Českej republiky nevykonali rekogníciu in natura.

V ďalšom poukázal i na to, že v danom prípade nebolo jednoznačne preverená obhajoba obžalovaných v tom smere pokiaľ bola skúmaná časová os v predmetnej veci, že je síce pravdou, že obžalované boli bezprostredne po hlavnom pojednávaní na Okresnom súde v Kroměříži dňa 29.11.2007 prepustené o 12.10 hod., kedy hlavné pojednávanie bolo skončené avšak obe obžalované zhodne potvrdili, že potom ako hlavné pojednávanie bolo skončené boli predvedené policajkami Českej republiky ešte na oddelenie, kde bola vykonaná doposiaľ neidentifikovaná ďalšia rekognícia, ktorú skutočnosť svojim spôsobom potvrdil i svedok A. S., ktorý potvrdil, že bol pre obžalované na polícii, kde im vypisovali ešte nejaké prepúšťacie papiere (v tomto smere jeho výpoveď nie je možné spochybňovať) a preto v tejto časti ich obrana nebola vyvrátená. Okresný súd ignoroval túto skutočnosť a skonštatoval, že obžalované dňa 29.11.2007 o 12.10 hod. už obmedzené na slobode neboli a teda do 16.15 hod. mali možnosť spáchať trestný čin v Šternberku. Rovnako poukázali na to, že súd neskúmal vzdialenosť medzi Kroměřížom a Šternberkom, nezaoberal sa ako sa tam obe obžalované dostali, či vedeli kde poškodenej býva, či vedeli,

že poškodená má doma uložené peniaze a podobne. Má za to, že obžalovaným nebola preukázaná vina tak, ako je prezentovaná v napadnutom rozsudku pričom okresný súd sa nevysporiadal dostatočne s obranou obžalovaných a nevykonal dokazovanie v takom rozsahu aby bolo možné jednoznačne skonštatovať, že obžalované sa dopustili skutku tak, ako im je to kladené za vinu. Na základe uvedených skutočností sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku, oslobodenia obžalovaných spod obžaloby okresného prokurátora v zmysle § 285 písm. c/ Trestného poriadku, alternatívne vrátenie veci okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní podľa § 317 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ mohol podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto predchádzalo pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaných sú dôvodné.

Podľa § 2 odsek 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstará súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 odsek 1 Trestného poriadku, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Podľa § 321 odsek 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd hlavnom pojednávaní sa v dostatočnej miere nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Predovšetkým sa nevysporiadal s obranou oboch obžalovaných, ktoré jednoznačne spáchanie trestnej činnosti popierali v prípravnom konaní, čo je však dôležité nezaoberal sa námietkami ktoré vzniesli obhajcovia obžalovaných na hlavnom pojednávaní, najmä pokiaľ ide o vykonanie rekognície, a jej zákonnosť. Taktiež z hľadiska skúmania časových súvislostí okresný súd v dostatočnej miere nevyhodnotil skutočnosti, či obžalované naozaj mali dostatok času a priestoru na vykonanie trestnej činnosti, rovnako neskúmal okolnosti svedčiace o rozdielnosti výpovedí samotnej poškodenej Anežky Václavkovej, či už ide o spôsob spáchania trestnej činnosti, popisu samotných obžalovaných ako aj samotnej výšky spôsobenej škody na základe čoho potom krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je predčasné. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je nepochybné, že okresný súd vinu obžalovaných založil na výpovedi poškodenej B. N., ktorá podľa názoru okresného súdu niesla všetky znaky dôveryhodnosti pričom svedkyňa úplne bezvadne tak v prípravnom konaní ako aj v súdnom konaní popísala logicky a zhodne spôsob akým jej boli peňažné prostriedky odcudzené. A preto o tejto výpovedi súd nemal žiadne pochybnosti pričom výpoveď tejto svedkyne korešpondovala aj s ostatnými listinnými dôkazmi.

Takéto tvrdenia okresného súdu však v danom prípade nemajú svoje opodstatnenie. V prvom rade okresný súd sa v dostatočnej miere nevysporiadal s rozdielnymi výpoveďami samotnej poškodenej pokiaľ sa týka popisu osôb obžalovaných tak, ako to uvádza v dôvodoch odvolania obhajca obžalovanej A. C.. Je nepochybné, že poškodená vo viacerých svojich výpoveďach popisovala osobu obžalovanej rozdielne pričom v danom prípade i podľa názoru krajského súdu vznikli zásadné pochybnosti ohľadom vykonania resp. zákonnosti rekognície. Je zrejmé, tak ako to vyplýva z obsahu spisového materiálu, že v danom prípade zo samotnej výpovede poškodenej vyplýva, že policajti povedali, že boli zadržané osoby, ktoré mali spáchať trestnú činnosť a je teda nepochopiteľné prečo za daných okolností vykonávali rekogníciu podľa fotoalbumu, hoci v danom prípade bolo potrebné rekogníciu vykonať in natura, to znamená, že mala byť vykonaná za osobnej účasti oboch obžalovaných. V tomto smere krajský súd námietky obžalovaných považuje za plne opodstatnené a v danom prípade bolo potrebné, aby sa s touto skutočnosťou vysporiadal i okresný súd. Čo je však rozhodujúce podľa názoru krajského súdu je skutočnosť, že okresný súd síce vo veci vykonal dokazovanie z hľadiska možnosti pokiaľ ide o časovú os, zadovážil potrebné písomné doklady ohľadom pohybu obžalovaných v kritickom dni, avšak v tomto smere toto dokazovanie nedotiahol do konca, nakoľko nepreveroval obranu obžalovaných v tom smere, čo obžalované robili dňa 29.11.2007 o 12.10 hod., kedy skončilo hlavné pojednávanie a kedy podľa údajov orgánov českej polície tieto boli prepustené na slobodu. Obe obžalované totižto zhodne potvrdili, že boli odvezené policajtami Českej republiky na obvodné oddelenie, kde bola vykonaná ešte ďalšia rekognícia v inej trestnej veci, ktorá skutočnosť však bola súdom nepreverená. Okolnosť, že tieto boli v skutočnosti prevezené na oddelenie polície potvrdil i svedok S. ktorý uviedol, že bol pre obžalované na polícii, kde vybavovali ešte rôzne papiere na prepustenie. V tomto smere teda i výpoveď tohto svedka sa javí byť nespochybniteľná i napriek tomu, že okresný súd ohľadom výpovede tohto svedka skonštatoval jeho nevieryhodnosť. Podľa názoru krajského súdu okresný súd v danom prípade mal nepochybné kontaktovať orgány činné v trestnom konaní polície Českej republiky, či v danom prípade ich obrana je opodstatnená alebo nie, minimálne mali kontaktovať policajné oddelenie, či v danom prípade po skončení pojednávania obžalované boli ešte predvádzané na oddelenie a v prípade že áno, aký čas sa tam zdržali. Až na základe takto doplneného dokazovania bolo možné jednoznačne uzatvoriť časovú os a skúmať, či v prípade prepustenia obžalovaných z policajných orgánov na slobodu, mali dostatočný časový priestor na to, aby trestnú činnosť mohli spáchať. Rovnako nie je zrejmé, že by okresný súd skúmal pri zadovážení dôkazov ohľadom časovej osi aj vzdialenosti od miesta spáchania trestného činu nakoľko vzdialenosť medzi Kroměřížom a Šternberk tak ako vyplýva z údajov z mapy je 60 km na prekonanie ktorej vzdialenosti je nepochybné potrebný aj dostatočný časový úsek pričom nie je zrejmé z rozsudku okresného súdu akým spôsobom sa obžalované mali na miesto činu dostať. Z výpovede svedka S. je zrejmé, že telefonický rozhovor s dcérou mal prebehnúť dňa 29.11.2007 asi o 14.00 hod., kde pre ne prišiel na policajnú stanicu, odkiaľ išli ku nemu domov, kde sa mali zdržať zhruba trištvrte hodinu teda do 14.45 hod. Od neho mali podľa ich udania odcestovať priamo na Slovensko. Táto časť výpovede svedka teda plne korešponduje s tvrdeniami samotných obžalovaných v tom, že tento ich bol odviesť na policajnú stanicu avšak nebola ustálená časová os. Podľa názoru krajského súdu ide teda o značnú pochybnosť v tomto smere, ktorá závažným spôsobom spochybňuje výsledky vykonaného dokazovania pričom je nepochybné potrebné skonštatovať, že tieto skutočnosti vnášajú do celej veci takú pochybnosť na základe ktorej nie je možné jednoznačne ustáliť výrok o vine oboch obžalovaných. Je nepochybné, že súd v tomto smere neskúmal teda vzdialenosť medzi Kroměřížom a Šternberk, nezaoberal sa ani tým, ako sa tam obžalované dostavili, či vedeli, kde poškodená býva, či vedeli, že poškodená má doma uložené peniaze a podobne. V tomto smere tvrdenia obžalovaných majú svoje plné opodstatnenie. Tieto skutočnosti nevyplývajú z odôvodnenia napadnutého rozsudku a v tomto smere preto krajský súd rozsudok okresného súdu považuje za nepreskúmateľný.

Samotné tvrdenia okresného súdu v tom smere, že uveril výpovedi poškodenej i vzhľadom k rozpornosti jej výpovedi, krajský súd považoval za nedostatočné a bez ozrejmenia všetkých okolností na ktoré poukázali obhajcovia v dôvodoch svojho odvolania nie je možné vo veci spoľahlivo rozhodnúť. Rovnako v neposlednom rade je potrebné poukázať i na správnu námietku ohľadom vyčíslenia škody, kde tiež nebola zohľadnená rozpornosť vo výpovedi poškodenej kde na jednej strane uvádzala 450 000 korún, neskôr si uplatnila 400 000 korún pričom tiež nie je možné ustáliť na základe čoho a akého prepočtu okresný súd dospel k záveru, že mali spôsobiť škodu vo výške 16. 663, 35 Eur pričom z rozhodnutia okresného súdu by malo byť zrejmé, na základe akých prepočtov k tejto sume došiel.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností je teda zrejmé a nepochybné, že okresný súd v dostatočnej miere nepreukázal vinu oboch obžalovaným, nevysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi dôkazmi, ktoré

by mohli objektívne ustáliť skutkový stav veci, rozhodol vo veci predčasne a preto krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

V novom konaní bude potrebné, aby sa okresný súd v dostatočnej miere vysporiadal s obranou obžalovaných tak, ako bola prezentovaná jednak na hlavnom pojednávaní na okresnom súde, ale i v dôvodoch odvolania a až na základe odstránenia týchto pochybností bude možné vo veci spoľahlivo a objektívne rozhodnúť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.